

ЊЕНО КРАЉЕВСКО ВИСОЧАНСТВО
ПРИНЦЕЗА ЈЕЛИСАВЕТА КАРАЂОРЂЕВИЋ

Y

ЦАРСТВУ ДУТЕ

илюстрације: Ева Хркова

ЗЛАТНА ЋЊИГА

Принцеза Јелисавета Карађорђевић, ћерка кнеза Павла и принцезе Олге. Рођена је у Београду, али је дуго живела у иностранству. Воли природу и налази инспирацију у њој. Бајка "У царству Дуге" је бајка раскошне лепоте и светлости која указује на важност победе доброга над злим. Као и у предходним принцезиним бајкама и у бајци "У царству дуге" на крају триумфује љубав.

У

ЦАРСТВУ

ДУГЕ

Београд
2003.

бјака
У царству Дуге

автор
принцеза Јелисавета Карађорђевић

издавач
Златна Књига
011/2670-946

за издавача
Јован Ђорђевић

илустратор
Ева Хркова

превод
Ивана Жигон

лектор
Нада Мирков
превод песме
Радомир Милић

лектор
Нада Мирков

стихове компоновала
мр Едит Македонска, концерт мајстор

графички дизајн и припрема за штампу
VIS studio
011/134-618

штампа: Колортон

тираж: 2000 ком.

Београд, 2003.

ЦИП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111-344
КАРАЂОРЂЕВИЋ, Јелисавета
У царству Дуге / Њено краљевско височанство
принцеза Јелисавета Карађорђевић;
илустратор Ева Хркова; превод Ивана Жигон;
превод песме Радомир Милић
- Београд: Златна књига, 2003
(Зрењанин : Крон). -26 стр. : илустр. : 21 цм

кор.наслов - Тираж: 2000 ком.

ISBN 86-82479-24-9

COBISS.SR-ID 110645772

Била једном једна земља која се звала Земља дуге. Кад год би загрмела олуја, тамо би се рађале дуге, савршено лепе, светлих и чистих боја.

Дуге су доносиле срећу свима који би их угледали, а нарочито деци. На северу, где је киша често падала, деца су посебно волела дуге. Плесала су и јурила покушавајући да их ухвате. Веровало се да се на крају дуге налази ћуп пун злата.

Дугине виле биле су веома пажљиве. Чувале су дуге, а кад је било време да их врате кући пљескале би рукама и оне би истог трена постајале невидљиве. У ствари, свака вила умотала би се у своју боју и тако би одлепршала заједно.

Прва међу вилама у Земљи дуге звала се Роза, иако розе боја не припада дугином спектру.

Розе је упркос томе боја срца и боја љубави, дарује људима хармонију и срећу, а брине се и о томе да свака боја буде у добром расположењу.

За време венчања Роза би летела право до срца младенаца и испуњавала их љубављу. И остале виле у договору са сунцем сијале су кроз витраже све док траје церемонија венчања, шаљући гостима добре мисли и срећу. У знак захвалности сунцу, виле су се одуживале рађањем прелепе дуге после кише. А сунце се потом, опет појављивало обасјавајући поља и сушећи траву за децу која се спремају за излет. Дугине виле уз помоћ сунца и кише су помогале и цвећу да очува своју природну лепоту. Стрепеле су над бојом сваке латице цвећа, бринуле се да лептири добију радосна крила и да се тропске рибице обоје егзотичним шарама. Само велике рибе, оне које су живеле дубоко на дну океана, остајале су поприлично сиве, недотакнуте дугиним бојама.

У пролеће дугине боје су се шириле кроз шуме, поља и баште враћајући природу у живот.

Пупољци су отварали своје ковчеге боја и мириса. Лишће и трава такмичили су се у измишљању нових нијанси зелене боје. У тропским крајевима су птићи ширили крила крећући у свој први лет, поносно се шепурећи шареним перјем. Иако су били веома лепи, нису још овладали својим будућим певачким занатом, па су крештали из све снаге.

Снежна краљица окупљала је виле сваке зиме, у доба пуног месеца. У трену, када су закорачиле у краљичин бели дворац, виле би нестајале претварајући се у саму светлост. Тако би се вратиле свом извору, јер бело је дом свих боја. После одмора у светlostи повратиле би своје боје и дugo су поверавале једна другој своје планове и подухвате.

Роза је најлепше организовала послове. Иако није припадала дугиним бојама била је боја љубави. То јој је давало велику снагу да брине о томе да свака боја буде увек на свом месту.

Међутим, и дугине виле имају понекад идеје на своју руку.

Црвена вила, поносита и енергична, веома је волела да се шали. Тако је једног дана одлучила да све банане у Бразилу постану црвене уместо жуте, и то јој није било доста, па је бојећи залазак сунца просула црвену боју преко хоризонта право у плаво море.

Плава вила, веома узнемирена, одмах је решила да све јагоде на свету обоји у светло плаво.

Ружичаста вила осликала је школке по читавом Медитерану, а затим се успавала у једној школьки. Један рибар је нашао како спава и заљубио се у лепоту њене ружичасте боје. Чим се пробудила, претворила се у ултраљубичасту и побегла у своју кућицу.

Једног дана док се Роза одмарала, све остале виле упутиле су се у Африку и обојиле све зебре дугиним бојама. Ишарале су чак и њихова копита дугиним штрафтама, па су се зебре унезверено ритале ишараним ногама. Чак су се и лавови збунили. Рикали су од глади или се нису усудили да крену у лов. Ишаране дугиним бојама зебре нису личиле на њихов уобичајени дневни оброк.

Роза је потом закључила да би дугине виле морале више да помажу људима и животињама, уместо да се баве својим триковима. Због тога их је окупила и рекла им: "Плава вило, тебе задужујем да стигнеш тамо где влада свађа и донесеш смирај свога спокојства. А ти, ружичаста, похитај до болнице да лечиш болесну децу. Наранџаста вило, ти се побрини за децу која се баве спортом и одај им што више своје енергије, а ти, жута, однеси радост и осмех натмуреним и тужним људима. Црвена вило, сву своју снагу и узбуђеност предај мелодијама песама за децу. Чим завршиш свој посао брзо се врати, јер ће се деца забринути ако не стигнеш на време кад се буде рађала дуга.

Читав свет био је леп и хармоничан и људи су били срећни, све док једног дана једна злокобна сенка није прешла преко сунца. Тама је заменила светлост. Људи су и даље обављали послове, изгледали су као да се ништа није променило, али њихова срца полако су се претварала у црно камење. Постајали су груби једни према другима, чак и према својој деци.

Почупали су и изгазили цвеће, посекли дрвеће. Бацали су ђубре по улицама и били су непристојни са бакама и декама. Преплашене птице одлетеле су на далеки пут. Киша је стално падала, а сунце се једва назирало иза црних облака. Дуга се више није појављивала. Један владар црнога сунца и танких љутитих усана освојио је читав свет.

У једном маленом селу, несрећна деца окупљала су се испод великог старог дрвета на ливади. Тога дана разговарали су о свему што се догодило. Један дечак, по имену Раде, начуо је да се владар љутио када се дуга последњи пут појавила, због тога што су деца била весела и срећна. "То не сме више да нам се дешава", рекао је владар. "Нико више не сме да буде срећан. И зато, следећи пут када падне киша уколико се појави дуга, трчаћемо до њеног kraја и отећемо ћуп злата. Дугу ћемо ухватити и покидати све њене боје."

Раде је предложио: "Ми ћемо исто потрчати према kraју дуге и заштитићемо је од злих људи." Његова сестра Дивна упитала је: "Али, шта можемо ми, мала деца, да учинимо против тих ужасних одраслих људи?"

Наједанпут, чули су сладак гласић изнад својих глава: "Ја ћу вам помоћи!" Погледали су у вис и угледали Розу како седи на грани великог дрвета. Одмах је лако скочила доле међу децу и стала у средину круга. "Чула сам", рече она, "ваш позив у помоћ, ево ме!"

Старија деца сећала су се још увек времена када су сви људи живели у хармонији, када су сви били срећни и љубазни. Раде, који је имао једанаест година, упитао је Розу зашто је све постало толико застрашујуће. Роза му је одговорила да су људи постали похлепни и да су заборавили како се воли. Све што сада желе, то је моћ и новац. Зато и хоће да се домогну ћупа злата са kraja дуге. "Ипак, не брините", рекла им је. "Спремила сам план за прву следећу олују. Само тај план је тајна, а тајна треба да се чува. Немојте је никоме одати."

Недељу дана касније после страшне олује појавила се дуга. Деца су из све снаге појурила према њеном kraju држећи се за руке. Владар и његови министри такође су потрчали, али са циљем да се домогну злата. Међутим, деца су била бржа и већ су се изгубила из видокруга. Раде и његови другари без даха су стигли до kraja дуге. Иза њих, дизао се разнобојни лук. Појавила се и Роза, пљеснула рукама и у том тренутку дуга је окружила децу као штит, учинивши их невидљивим за бесну гомилу. "Не брините", рекла је Роза, "сада сте сигурни. Узмите сви по златан дукат из ћупа који је пред вами и гађајте владара и његове пријатеље. Имајте на уму да они не могу видети ни вас ни ћуп, а не могу се ни пробити кроз штит дугиних боја."

Деца су послушала Розу и засула поље дукатима. Похлепни људи бацили су се на земљу и гурали како би уграбили који дукат више. На крају су имали сви пуне шаке злата. Чврсто су га стискали и тек онда се сетили да су обећали владару да ће поцепати све дугине боје.

Почели су да јуришају на прстен светlostи, али су сваки пут били одбачени неком тајанственом снагом. Када су се исцрпили, у тишини су отишли својим кућама. Роза је сада посаветовала децу да пођу и они својим кућама. "Ја ћу са вами бити непрестано, чак и кад ме не видите", обећала им је, "Зато немате више разлога за страх." И тада су пошла кући не знајући шта ће затећи у селу.

Већ издалека чули су музику, а онда су угледали одрасле људе са осмесима на лицу. На сеоском тргу стајало је велико, розе кристално срце, а људи су прилазили, један по један, и убацивали своје дукате. У том трену почeo је да се топи лед око њиховог срца. Неки су чак осетили јак бол и уплашено се хватали за груди. Уместо похлепе, поново су осетили љубав. Ширили су руке смешкајући се и узимали децу у наручје.

Хармонија и радост опет су завладали Земљом дуге. Облаци су се клонили сунчевог сјаја, а после киша рађале су се прелепе дуге. Мало розе срце постало је симбол љубави и стајало је у свакој кући као украс, а лепе девојке су га носиле као накит.

Владар је донео закон по коме сваки груб, натмурен и похлепан човек мора да плати велику казну. Црни камен се опет претворио у срце које уме да воли. Отворио је посластичарницу и правио за децу лилихипе дугиних боја. Делио им је балоне у облику срца. Прогласио је нови национални празник: Дан Дуге.

Снежна краљица је била толико срећна када је чула најновије вести да је приредила величанствену приредбу Белих ноћи на Северном полу. Тако су и бели медведи могли да се радују победи љубави и да плешу по леденом океану...

Песма Дуге

Ја сам дуга на небу
Ја сам светионик у олуји
Ја сам цвеће у пољу
Ја сам осмех у мајчином оку

Ја сам тон музике што свира
Ја сам звук лишћа које шушти
Ја сам сутон и зора
Ја сам тишина пред олују

Ја сам игра коју радо играте
Ја сам маче што застаде да га помилујете
Ја сам смех и шала
Ја сам радост која је у мом срцу

Ја сам љубав која је за вас.

Ева Хркова је рођена 11.04.1985. у Београду.
Живи у Ковачици и бави се наивним сликарством
од шеснаесте године. Члан је галерије Бабка.
До сада је имала једну самосталну изложбу.
Учила је сликарство код Зузане Халупове.

Music score for voice and piano, featuring ten staves of musical notation and lyrics in Russian. The lyrics describe various joyful activities and sensations, such as flying in the sky, laughing, and playing.

ja сам ду - га на не-бу ja сам све - ти - о - ник у о - лу - ю
ja сам цве-ће у по - лу ja сам о - смех у мај-чи-ном о - ку
ja сам лу - у - бав ко - ja je за ва - с
ja сам лу - у - бав ко - ja je за ва - с
ja сам тон му - зи - ке што сви - ра ja сам звук лиш - ћа ко - је шуш - ти
ja сам су - тон и зо - ра ja сам ти - ши - на пред о - лу - ју
ja сам лу - у - бав ко - ja je за ва - с
ja сам и - гра ко - ју ра - до игра - те ja сам ма - че да - га
по - ми - лу - је - те ja сам смех и ша - ла

СМузыка.

ja сам ра - дост ко - я же у мо - м ср - цу

ja сам лу - у - бав ко - я же за ба

ja сам лу - у - бав ко - я же за

ба с

Елена Макеевская

